

LYŠKÁNORA 90

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Traven 1080

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Země Starého světa * Jsem dobrodruhem *

* Svatební procesí *

Motta tohoto čísla

„...Spíme nad čarou ponoru...“

Zoltar Zemikosa

„...Matka Krtena seděla celej den

u mého lůžka na poli...“

Zoltar Zemikosa

Země Starého světa

Dwany Růžicka a Haakon Helmgard

Lybbster

Vláda:

Oligarchie, zemi vládne kolokvium Tajné konference a jejího aparátu. Tajnou konferenci tvoří pět úřadů: Kancelář, Nejvyšší berník, Maršálek, Magna magister, Nejvyšší poprávce.

Charakteristika:

Lybbster je velmi bohatá, kosmopolitní a exportní země. Nadstandartní vztahy má s álfheimskými elfy, převážně z rodu Múrrů a Davýrů. Vzhledem k silnému vlivu obchodnických cechů je vojenským námořnictvem tvrdě potíráno pirátství, které v severních vodách obchod poškozují.

Obyvatelstvo:

V ostrovní říši jsou zastoupeny všechny rasy, ale nejvíce je trpaslíků, kteří především ovládají obchod a cechy. Následováni jsou hobity, kteří jsou decentralizováni na venkově na farmách. Třetí největší zastoupení tvoří lidé, kteří mají nepoměrné zastoupení v armádě a drží úřad poprávce.

Hospodářství:

Lybbsterští jsou velmi zdatní a proslulí obchodníci. Lybbsterské chovy masného dobytka jsou velice žádané. Nejinak je tomu i u obrybího masa. Málo známé je i to, že lybbsterské olejárny vyrábí nejvyšší kvalitu oleje na svícení z obrybího tuku a jsou jedny z největších producentů této komodity. Za zmínku stojí i velké loděnice v Sordenu. Na Lybbsteru jsou velmi vysoká cla a daně, kterými si chrání k nelibosti ostatních svůj trh. Nicméně do Lybbsteru se importují především zbraně, železo plus jiné rudy a uhlí.

Historie:

Lybbster byl objeven trpaslickými obrybáři z Angwaru. Trpaslíci již v dávných dobách zjistili, že obrybí olej patří k nejcennějším a hojně jej využívali ve svých dolech a podzemních sídlech, proto bylo obrybářství velmi rozšířeno. Jelikož Lybbster ležel blíže cest, kterými obryby táhly, založili na něm trpaslíci několik přístavních stanovišť, aby nemuseli kvůli každému lovu absolvovat dlouhou cestu skrze ústí Grullduiny a podél nehostinného severního pobřeží, nemluvě o nebezpečí álfheimských pirátů. Osady začaly prosperovat a trpaslíci osídlili většinu vhodných přístavišť na Lybbsteru i okolních ostrovech.

Vhodné přístavy začaly využívat i další lodě a mezi trpaslíky se objevili i další přistěhovalci, zejména velký byl příliv hobitů během desátého století. Zemědělsky založení hobiti osídlili především vnitrozemí a založili mnoho vesnic a statků. Hobitům střediskem se později stal Erken, ležící zhruba uprostřed ostrova, který vznikl spojením několika blízkých vesnic.

Díky přistěhovalcům a zejména díky stálému osídlení osad slábla pouta k Angwaru a Lybbster se postupně stal zcela nezávislým na angwarské moci. Vláda byla v rukou bohatých cechů, které podporovaly obchod a tím zajišťovaly

růst bohatství. Jako námořnická mocnost měl Lybbster silnou obchodní flotilu a rovněž množství vojenských lodí k její ochraně.

V době války Mubarrathu s angwarskými trpaslíky stranili lybbsterští svým angwarským pobratimům tím, že blokovali přístavy a přisun zboží do Mubarrathu po moři. Do samotné války se však nezapojili. Přesto mezi Lybbsterem a Mubarrathem panuje od té doby značné napětí a nevraživost.

Lybbsterský obchod se musel vyrovnávat především s všeobecně rozšířeným pirátstvím. Jednou hrozbou byly nájezdy álfheimských elfů, z nichž patrně nejhorším bylo vyplenění Sordenu helmgaardskými roku 1005. Došlo k několika námořním střetům i odvetným útokům lybbsterských, ale nakonec se cechovní vládcí Lybbsteru shodli, že se sousedy je lépe být zadobře. Proto začali vyjednávat s elfími předáky a postupně došlo k utužení kontaktů a rozvoji obchodu, zvláště s rodem Múrrů a Davýrů. Dohody sice elfům nebrání občas zaútočit na lybbsterské lodě či území, ale plenění není zdaleka tak časté, jako je tomu jinde. Obě strany dokonce občas spolupracují při vojenských akcích.

Druhou hrozbou jsou wenarenští piráti, kteří v posledním století dosáhli vzestupu, s tichou podporou krále. Wenarenské vojsko se od obyčejných pirátů příliš neliší, což v oblasti brání rozvoji obchodu. I zde dochází k vojenským střetům na moři. K zatím poslednímu velkému vojenskému tažení proti pirátům došlo roku 1066, kdy vojenská námořnictva Lybbsteru, Mondragonu a Brionne podnikla společný záťah proti pirátům, namířený zejména do wenarenských vod. Došlo k několika těžkým bitvám a mnoha menším střetům, v nichž bylo mnoho pirátských lodí potopeno a na nějakou dobu se vody staly bezpečnějšími. I lybbsterské námořnictvo však utrpělo značné ztráty a operace si vyžádala obrovské finanční náklady, které k nelibosti cechů musely být kompenzovány zvýšením daní.

Roku 1071 lybbsterští s álfheimskou pomocí vedli výpravu na sousední ostrov Chainor, kde od skončení gwendarronské nadvlády panoval zmatek. Tím lybbsterští připojili Chainor pod svou vládu, čímž rozšířili svou moc a získali vhodnou základnu pro své loďstvo více na jihu. Severní prakticky neosídlenou část ostrova pak velkoryse přenechali svým álfheimským spojencům.

***Chainor**

Vláda:

Po zabrání země Lybbsterem je lénem lybbsterského suveréna.

Charakteristika:

Chainor je málo osídleným ostrovem jižně od Lybbsteru. Ve vnitrozemí ostrova převládají bažiny a mokřady, takže je na ostrově jen málo půdy využitelné k hospodářství, protože je obydleno jen jižní pobřeží. V nehostinných vnitrozemských pustinách přežívají zbytky nepřátelsky naladěného původního krollího obyvatelstva.

Obyvatelstvo:

Původní krollí obyvatelstvo bylo zdecimováno v bojích o nezávislost a následně téměř vyhlazeno álfheimskými elfy, kteří zabrali jeho původní domovinu na severu. Jih ostrova je osídlen především trpaslíky, druhou největší komunitu tvoří lidé.

Hospodářství:

Vzhledem k nepříznivým podmínkám pro hospodářství se většina obyvatelstva žije rybolovem či lovem obryb. Po obsazení Lybbsterem zde sílí postavení cechů a Exter se stal rušným přístavem. Krollí menšina je živa převážně z lovu, někdy směňuje své úlovky za potřebné zboží nebo se jednotlivci nechávají najímat na těžkou práci nebo jako žoldnéři.

Historie:

Podobně jako severnější Lybbster, i Chainor byl zprvu využíván jako kotviště trpaslických obrybářů. Nebyl však nikdy příliš obydlen, neboť tomu bránilo nevhodné prostředí plné bažin a mokřadů, a také původní obyvatelstvo divokých krollů bránících své území.

Roku 980 se na ostrově objevil gwendarronský kapitán a známý dobrodruh Joachim Račický z Rakova. Ten putoval po ostrově, celý ho zmapoval a jednal také s krollími domorodci. Podařilo se mu dokonce několik krollů najmout jako žoldnéře do gwendarronského vojska, a ti vytvořili základ proslulé krollí jednotky Drtívá pěst.

Vztahy s krolly se i díky Račickému postupně uvolňovaly. Ne, že by krollové zcela přestali napadat osadníky, ale docházelo i k výměnnému obchodu a dalším kontaktům. Cesty po ostrově už přestaly být tak nebezpečné, a brzo trpasličí prospektori narazili v severovýchodních kopcích na naleziště zlata. Joachim Račický byl právě přítomen na ostrově, když se rozšířila zvěst o objevení zlata, a neprodleně prohlásil území za

podléhající gwendarronské koruně, v čemž mu pomohla i podpora silných krollich oddílů. To se stalo roku 997.

V Nurnu později královští kronikáři objevili, že ostrov byl již před lety obsazen objevitelem Gurdutem Dávným a právem tudíž patří gwendarronské koruně. Gwendarronský zábor se odehrál bez větších tahanic, neboť trpaslíci z Lybbsteru neměli dost sil na zpochybnění gwendarronského nároku a blízký Mubarrath vítal cokoliv, co oslabilo vliv nepřátelských trpaslíků. Na ostrově záhy vznikla vojenská základna a věznice pro nebezpečné vězně, kteří pak byli nuceni pracovat ve vybudovaných dolech.

Postupně se však situace na ostrově měnila a mizela i tak nevelká loajalita ke gwendarronské koruně. Většinová trpasličí by raději vládli sami, stejně tak většina ostatních ostrovanů, a propuštění vězni usazení na ostrově také necítili přílišnou náklonnost ke Gwendarronu. Na ostrově také přibýlo osadníků z Mubarrathu. Paradoxně tak největší oporu měli gwendarronští v krollech, ale to nebyl příliš spolehlivý spojenec, neboť krollové bojovali často mezi sebou o území a začasté přepadali konvoje zlata přepravovaného z dolů do přístavu, či se zásobami putujícími opačným směrem.

Situace byla stále napjatější, až roku 1043 guvernérka Zelda vyhlásila nezávislost na Gwendarronu a v čele povstání místních osadníků donutila nevelkou posádku k ústupu. Vzhledem k malé výtečnosti zlatých dolů a nákladného udržování posádky Gwendarron nepodnikl odvetnou akci a území nechal svému osudu.

Po vyhlášení samostatnosti však země upadla do zmatků. Řada neaktivnějších povstalců padla v boji a Zeldě tak nezbylo mnoho věrných, o které by se mohla opřít. Po setřesení gwendarronské poroby nebylo jasné, kterým směrem se má země dále ubírat. Na ostrově spolu zápolilo několik frakcí, a to především trpasličí osadníci, kterých bylo zdaleka nejvíce a usilovali o dodržování tradic a vládu cechů po vzoru Lybbsteru. Dále mubarrathští vysídlenci podporovaní z pevniny, jelikož Mubarrath by rád zvětšil svůj vliv na ostrově a udělal z něj předsunutou výspu své moci. A samosebou domorodí krollové, pro něž odchod gwendarroňanů znamenal ztrátu příležitosti k výdělku. Na ostrově sice nevypukla přímo občanská válka, na to ostatně neměli místní dost lidí ani prostředků, ale docházelo k násilnostem, zejména ze strany krollichů. Zmatek zvyšovaly spíše různé vyhlášky a dekrety

vydávané takzvanými úřady, které však většina obyvatelstva, zejména sílicí cechy, vesele ignorovala, a centrální vláda byla slabá a roztržštěná.

Mubarrathská podpora lidskému živlu na ostrově postupně vedla k sílicímu postavení lidí, zejména v armádě, což se stalo trnem v oku trpaslické většině. Nakonec se do situace vložila lybbsterská rada, která roku 1071 schválila plán vojenské operace na Chainoru a s podporou álfheimských elfů udeřila na ostrov. Odpor nebyl vážný, naopak trpaslické obyvatelstvo tento vývoj spíše vítalo, a tak se Exter ocitl záhy v lybbsterských rukou. Álfheimští pak pacifikovali střediska odporu na venkově, zejména mezi krolly. Za svou pomoc pak dostali nehostinnou severní část ostrova, kde vznikla kolonie Morco.

Od té doby je Chainor součástí Lybbsteru a je podřízen tamní Tajné konferenci.

***Morco**

Vláda:

Autonomní oblast podřízená álfheimskému krulovi. Nepodléhá žádnému z tradičních rodů.

Charakteristika:

Divoké a málo osídlené území se stalo útočištěm álfheimských pirátů, jelikož odtud mají lepší přístup k bohaté kořisti jižních moří.

Obyvatelstvo:

Válkami oslabená krollich populace byla téměř vyhlazena elfími přistěhoválci a nyní obývá jen pár odlehlých míst.

Hospodářství:

Obdobně jako na Álfheimské domovině není hospodářství nijak rozvinuté. Vzhledem k nedávnému osídlení převládají piráti a lovci trollů a je zde zatím jen malé množství stálých obyvatel.

Historie:

Historie země započala roku 1071, když se lybbsterští rozhodli připojit zmatky zmítaný ostrov Chainor a na pomoc si přizvali álfheimské elfy. Pod vedením krula Číkenéze z Múru vyplula álfheimská flotila a pomohla lybbsterským pacifikovat veškerý odpor proti jejich záměru. Za odměnu získali elfové severní část ostrova, kterou krul slavnostně prohlásil za álfheimské léno Morco, což znamená medvěď.

Území to bylo divoké a nehostinné, navíc obývané domorodými krolly. Elfové, zkušení z bojů s horskými a říčními trolly ze své domoviny, si však se zaostalými krollichy kolohnatý snadno poradili a zahnali je do odlehlých částí ostrova.

U severního pobřeží pak vzniklo několik elfích hradů, zejména grad na místě starší krollich osady u příhodného přístaviště Margobug, který se rychle stal rejdištěm elfích pirátů. Země se dosud rozvíjí a přicházejí sem další elfové hledat své štěstí a především vydobít si pověst v bojích s krolly.

De Kree

Vláda:

Samospráva měst a obcí, celooblastní politiku řeší selské sněmy.

Charakteristika:

De Kree je chudá zemědělská oblast prakticky bez nerostného bohatství. Je velice řídké osídlena a centrální správa de facto neexistuje. Armádu nemá a na pořádek dbá domobrana. Pro svou polohu je také velmi vyhledávanou destinací mnoha badatelů, alchymistů a theurgů. Celá oblast se totiž nachází na území, kde v dávnověku proběhla konjunkce sfér, a z ptačí perspektivy připomíná ohromný kráter. V odlehlých oblastech se hojně vyskytují podivní, začasté nebezpeční tvorové údajně nepřirozeného původu.

Obyvatelstvo:

Zalidnění je zde velmi řídké, ale o to více různorodé. Po posledních uprchlických vlnách převládají hobiti, tvořící zhruba polovinu obyvatelstva, následují lidé, kterých je asi čtvrtina. Jako v sousedních státech, i zde žije větší množství kudůků a hory jsou sídlem krollichů, které jsou v poměru ku ostatnímu obyvatelstvu poměrně početné.

Hospodářství:

Obyvatelstvo žije především z pastevectví skotu a bravu, a také zemědělství. Známá a v jistých kruzích vyhledávaná je komodita švic, kořenová zelenina fungující jako urychlovač metabolismu, avšak silně návyková. Půda a voda jsou pokládány za nezdravé, zvláště cizinci, což brzdí obchod s potravinářskými komoditami. Neobvykle často dochází k mutacím obilovin i jiných plodin, a rovněž hospodářská zvířata se často rodí s defekty, například dvěma hlavami. Na druhou stranu tyto podmínky místní zemědělci dokázali využít k šlechtitelství a plemenitbě, což v příznivých dobách zajišťuje bohaté sklizně, a známý je rovněž chov neobvykle svalnatého skotu. To vše je zřejmé odkazem na přetrvávající působení konjunkce. Poslední dobou země rovněž těží z polohy na obchodní cestě, jejíž důležitost vzrostla po zmatcích v Mallikornu.

Historie:

Na území dnešního de Kree došlo někdy během pátého či šestého století k tajemným úkazům, které někteří učenci označují za střet sfér Jésaiel a Achaiah. Tyto úkazy trvale změnily ráz krajiny a jejich pozůstatky jsou na území stále patrné.

Počátky osídlení oblasti se datují do osmého a devátého století s příchodem především mallikornských osadníků. V té době v Mallikornu došlo k vzestupu náboženství Zuna, boha řádu a zákona. V těchto chaotických dobách plných bezpráví a násilí si toto náboženství získalo mnoho příznivců a stalo se hlavním náboženstvím oblasti dnešního severního Mallikornu podporovaným jeho vládci. Po prvotním odsouzení lapků a lupičů později převládá též názor, že magie je výsledkem chaosu a neřádu a její uživatelé se protiví Zunovi. V zemi začaly řídit čarodějnické procesy a pro mnoho lidí to byly časy temna. Zunovi inkvizitoři a soudci nelenili, zemí vzplály hranice a tortura byla dením chlebem. Uprchlíci z řad volnomyšlenkářů, zejména vyznavačů Matky Nifredil, hobitů vyznávajících své bohy, dobrodruhy, ale i psanců a rebelů, opustili zemi a našli útočiště na opuštěném území dnešního de Kree.

V oblasti vzniklo několik roztroušených osad, jelikož země byla chudá a nebyla schopna uživit mnoho lidí usazených na jednom místě, alespoň než si osadníci zvykli na neobvyklé místní podmínky a přizpůsobili se. Přesto si odlehlé osady byly vědomy vzájemné pospolitosti a zástupci obcí se setkávali na sněmech, které řešily základní samosprávné otázky.

Roku 922 wakyntolský kníže Lerman obsadil severní část de Kree, když u Svahů porazil nevelký odpor místní domobrany, a prohlásil kraj za součást svého panství. O rok později ho na lovu ve svých nových lovištích sežrala mantichora a jeho dědicové měli jiné starosti, než se zabývat bezvýznamným zapadákovem se vzpurnými obyvateli, kteří jejich moc neuznávali.

Po vzestupu teokratické moci theurgů v Armidenou došlo k několika vojenským výpravám do Kree. Armidské armádě se přirozeně domobrana nemohla postavit. Cílem armidských ovšem nebylo zemičku zabrat, vojsko však obsadilo území v epicentru údajné konjunkce a otevřelo tam doly. Do nich byli dovezeni otroci, aby tam hledali relikty konjunkce. K těmto výpravám došlo v minulosti už nejméně třikrát, armidenští vždy na několik let zabrali část země,

aniž by s tím místní mohli něco dělat. Naposled se tak stalo mezi lety 1028 a 1033. V těch časech se osadníkům žilo velmi zle, byli nuceni vyživovat správu dolů a vojsko si bralo, co potřebovalo. Docházelo i ke ztrátám na životech, ale slabá domobrana neměla jak si vynutit právo. Po čase armídenští jako vždy předtím odtáhli, ale není známo, zda našli, co hledali.

Roku 1068, když Mallikorn napadl Gergel, došlo k uprchlické vlně, která přivedla do de Kree nové osadníky. Mezi nimi bylo značné množství hobitů zejména z Mírellu, kde byli hobiti silně utlačováni.

Jsem dobrodruhem

Malwo Lokýtko

*Já dobrodruh chtěl vždýcky být
a celý širý svět projít
dlouho však jsem o tom jen snil
až přišel den, já vyrazil.*

*Já mezi muži velkých jmen
stál téměř slova neschopen
vždyť legendou byl každý z nich
s životem skutků hrdiných.*

*Tu byl pan Bolbuch, starý kmet
však k boji vždy hotoven hned
byť nepřátel je na tisíc
snad jen ku lahvi tihne víc.*

*Pak mistr Zoltar, učenec
co mnohé připravil o věnec
rozhodný vůdce, vladyka náš
s ním vítězství vždy uhlídáš.*

*Vedle něj vždy je pan Vesta
učený hobit z tvrdého těsta
když ohluší tě rána, podusí čmoud
pak je nablízku a třímá troud.*

*Dále pan Jorchen, muž ten statný
co rozdal by se pro ostatní
pečuje o nás jak otec dobrotivý
s ranami, šrámy umí divy.*

*Tak tedy mezi těmi všemi
já prvně opustil pevnou zemi
a vyplul nekonečným mořem
ku z vln tyčící se hoře.*

*Tam s pidimuži sváděli jsme boje
co na nás hnali pavouků roje
a varan divý zvící draka
nás k sobě coby oběd lákal.*

*Pak piráty, zlé mořské vlky
pěkně jsme popadli za krky
příště už jistě rozmyslí si
své řádění v těch vodách šířit.*

*Vítězství hřeje, kořist též
z těch peněz šla by stavět věž
už nechci nikdy dít se s pluhem
stal jsem se také dobrodruhem.*

Svatební procesí

*Dwany Růžička
(Záznam z družinové výpravy
z přelomu let 1060 a 1061)*

Fiala ležela na posteli a lkala. Zadnice jí ještě bolela od toho, jak jí otec vysvětloval svůj názor na její schůzky s Heftem. Pravda, ona sama nebrala podobná dostaveníčka nijak vážně. Heft se jí líbil především proto, že do ní byl zjevně až po uši zamilován a mohl na ní oči nechat. Ne jako ti ostatní nápadníci, kteří si vůbec nevšimli jí, a místo toho se snažili zalíbit jejímu otci. Fiala si nikdy nepřipouštěla, že není příliš pohlednou trpaslicí, ostatně nápadníků měla dost. Ve své nepřilíší nápaditě mysli to nikdy nepřikládala významnému starostenskému úřadu svého otce, tím méně majetku, který rodina Omorkových vlastnila. Přesto vnímala jasný rozdíl mezi chováním pozvaných nápadníků a Heftovým něžným tokáním, které ji k němu v jistém smyslu přitahovalo. Kdyby měl aspoň nějaké peníze nebo alespoň postavení. A kdyby se občas umyl. To by mohlo být všechno jinak. Každopádně se brzo všechno změní. Otec říkal, že už pro ní našel nápadníka z moc vznešeného rodu. Myšlenky na Hefta se pojednou rozplynuly a Fiala už se viděla jako šlechtična v drahé róbě po boku ušlechtilého a movitého trpaslíka. Hraběnka, možná dokonce kněžna. Samozřejmě by bydlela na zámku. Už byla celá nedočkavá, až svého ženicha uvidí.

Zhruba ve stejnou dobu opouštěla Nurn severní branou postava na koni. Strážě beze slova otevřeli bránu a ještě se uklonili. Podle šatů se zjevně muselo jednat o nějakého vznešeného pána.

A skutečně, šaty byly přepychové, přesně podle nejnovější módy šité na míru nejlepšími nurnskými krejčovskými mistry. A ten muž skutečně byl vznešeného původu. Alespoň to tedy o sobě tvrdil. Tvrdil, že je trindindolským šlechticem. Každému to říkal, aby své osobě dodal na důležitosti, a přitom si nikdy nevšiml špatně skrývaných úsměvů, které to jméno vyvolalo na tvářích poslouchajících. Ale byl to příjemný společník s nadáním vyprávět, a tak většina posluchačů laskavě přehlédla, že šlo o podivína z jakéhosi zapadákovy se směšným názvem. Jen málokdy se totiž našel někdo, kdo alespoň matně tušil, co to ten Trindindol vlastně je a kde leží.

Pozornému čtenáři již jistě došlo, že onou postavou na koni nebyl nikdo jiný než Rien Gwardit, elfí kouzelník a příležitostný mudrc. Vracel se právě z bálu. Ano, čtete dobře. Rien začal chodit na bály. Tato zábava ho naprosto fascinovala a zcela pohltila. Díky své přátelské povaze a dobrému vystupování se rychle seznámil s místní smetánkou, kde si získal pověst poněkud výstředního cizince. Rien neměl nikdy problém zapadnout, a tak hned na prvním bále našel spoustu nových přátel. Osmělil se tedy a začal chodit pravidelně. Brzo se pozvánky na další a další bály jen hrnuly a Rien byl šťasten, že zapadl do vysoké společnosti. A vůbec mu nevadilo, že se mu jeho kamarádi z Nurnské družiny U hrocha posmívali.

Jednou jim nabídl, ať jdou s ním. Přijal však jen mukuřan Dolwen. Rien ho zavedl do nejlepšího nurnského krejčovství a nechal mu ušít šaty na míru. Než byly hotovy, učil elf barbara způsobům, aby mu nedělal ostudu. Netrvalo dlouho a zjistil, že nabídka nebyla dobrý nápad, ale už nemohl couvnout. Nakonec se ukázalo, že Dolwen nezpůsobil takovou ostudu, jakou Rien očekával. Obhroublý barbar divokého východního zjevu a vojáckých způsobů sice přilákal něco pozornosti, ale šlechtičny, zjevně již omrzelé zjemnělým chováním svých mužů a milenců, to zjevně shledávaly přitažlivým. A přičemž tam také byla jediným důvodem, proč Dolwen na bál vůbec šel, narodil od Gwardita, který na ženy ani nepomyslel a dával přednost duchaplné konverzaci, zejména o sobě.

Ale nyní již byl Rien na cestě domů, do Vranigostu, kde stála jeho vlhká a sychravá věž, o které zlé jazyky tvrdily, že je škíma. Již minul rozcestí z hlavní silnice a mířil k domovu, když v křoví u cesty spatřil záblesk měsíčního světla na něčem lesklém. Zastavil koně a chvíli poslouchal, ale neslyšel nic podezřelého a seskočil tedy z koně.

Měl v hlavě něco vína, ale věřil, že pokud by hrozilo nějaké nebezpečí, byl by stále schopen vládnout svou smrtonosnou magií. Dokráčel ke křoví a skutečně spatřil obnačenou čepel, od které se odráželo světlo měsíce. Ba co více, kus od meče leželo tělo. Že je muž mrtvý zjistil Gwardit poměrně záhy. Ani ho však nenapadlo vydat se neprodleně věc nahlásit úřadům, které by se jistě pokusily mord u hlavní obchodní cesty řádně vyšetřit. Místo toho začal elf mrtvolu pečlivě prohlížet. K jeho zklamání neměla u sebe peníze ani nic cenného, ale v záhradě našel Rien zapečetěný dopis. Elf posedlý jakýmikoli písemnostmi ho neprodleně otevřel, aby zjistil, že v noční tmě nepřečte zloha nic. Chtěl vyvolat svůj oblíbený magický oheň, ale pak se ozvala jeho obezřetnost. Přeci jen, vrah mohl být ještě na blízku a světlo by ho přilákalo. Nasedl tedy na koně a vydal se ke své věži.

V bezpečí domova dopis znovu otevřel a přečetl. Adresátem byl jakýsi Kravay Dráp, který se měl se svou družinou do konce světa dostavit do Rozkolce za jistým Akabem, který pro ně má nějakou práci. Rienovi hned došlo, že tohle bude určitě zajímavé i ostatní dobrodruhy, a rozhodl se hned ráno vyrazit do Liscannoru.

Druhý den U hrocha Rien všem pověděl své zážitky z předchozího večera. A věren své elfi pečlivosti, nevynechal nic.

“No a to už jsem se vracel domů, když se to stalo”, načínal elf třetí hodinu svého vyprávění.

“Co se stalo?”, ozval se vedle sedící Klabzej Myšilov, postarší druid, který dřímал.

“Odkud ses vracel?”, obrátil se k Rienovi Gerllod dohadující se s Dolwenem o tom, zda je silnější armáda gwendarronská či mukurská.

“Asi od nějakýh paničky”, zachechtal se mukuřan.

“Z toho bálu přeče”, vysvětloval Gwardit dotčeně, “vždyť jsem vám to teď celou dobu vyprávěl”.

“Já přestal poslouchat, když ti brali míru na kalhoty”, přiznal se Lúin.

“Já když se ukázalo, že tý hraběnce, s kterou ses seznámil, je osmaosmdesát”, zabručel Dolwen.

“Tolik? To už je nad hroben”, zbystřil pozornost Magyjáš, jehož hroby a jejich obyvatelé vždýcky přitahovali.

“Tak hlavně, že ses na tom bále nebál”, zasmál se Gerllod a vyvolal všeobecné veselí.

“Já vám chtěl říct, jak jsem se vracel domů”, snažil se zoufale pokračovat Gwardit.

“S hraběnkou?”, zeptal se Lúin.

“Ne, s hraběnkou ne”, ohradil se elf.

“S nějakou jinou?”, přidal se Klabzej.

“Ne, s žádnou jinou, byl jsem sám”.

“To já jsem jednou z bálu odcházel se třema ženskejma”, ozval se Dolwen.

“Kecáš”, vyprskl Gerllod, který si zrovna přihýbal z korbele.

“No fakt, Rien mi to potvrdí, vid’?”, obrátil se mukuřan na elfa.

“Já chci říct, jak jsem včera jel domů”, ozval se zoufalý Gwardit.

“Ať radši vypráví Dolwen, kam jel s téma paničkama”, ozval se Lúin za všeobecného přitakávání.

“Ale já našel mrtvolu”, snažil se Rien zaujmout”.

“Mrtvolu?”, rozzářily se oči Magyjášovi. “Kde?”.

“Tý hraběnky?”, optal se Lúin.

“Nějakýho chláпка”, odvětil elf.

“Hele, nejsme na výpravě, kořist je po právu tvoje”, zastavil Gwardita Gerllod. “A ty, Dolwene, pokračuj, jak to bylo s téma ženskejma?”.

“Já bych chtěl jen vědět, kdeže ta mrtvola...”, naklonil se k Rienovi Magyjáš, ale byl přerušen.

“Měl dopis”, zařval Gwardit a hodil obálku na stůl. Konečně se všichni obrátili na elfa a strhla se mela.

“Dopis? A proč’s to neřek rovnou?”, obořil se na něj Myšilov a sápal se po papíru, stejně jako ostatní.

“Co tam stojí, co tam stojí?”, volal Lúin, který pro svou malou postavu špatně viděl, zatímco se ostatní skláněli nad listinou.

“Hm, to není pro nás”, zabručel Gerllod, když list všem nahas přečetl.

“Ale mohlo by být”, podotkl Rien.

“Myslíš, že bysme se měli vydávat za družinu Krvavýho Drápa?”, pochopil Moskyt.

“To by šlo”, souhlasil Myšilov, “aspoň zjistíme, co má ten Akabe za lubem. Podle ména je to nějaký gauner, na to mám čuch”.

“A kdo je vlastně ten Krvavej Dráp?”, ozval se hobit sedící ostentativě stranou ostřílených dobrodruhů.

“Jo, to mi taky vrtalo hlavou”, přitakal druhý sedící vedle něj.

“A tohle je vlastně kdo?”, ukázal na ně

Rien, který si cizinců předtím zaujat vlastním vyprávěním ani nevšiml.

“Adon a Horác”, ukázal na dvojici Gerllod. “Nebo Horác a Adon? To je jedno. Přišli před pár dnima, že by chtěli vstoupit do Nurnský družiny, tak jsme je vzali”.

“Jako živý štítý”, doplnil tiše Lúin.

“A co uměj?”.

“Těžko říct, ten jeden umí řvát a druhý se pořád na něco ptá”, pokrčil rameny Moskyt. “Ale podle mě to jsou zloději”.

“To tady skoro každé, chachá”, zasmál se Dolwen.

“No, takže co říkáte, mohli bychom to zkusit a za tím Akabem se podívat?”, nadhodil Rien.

“Máš pravdu, za pokus nic nedáme”, souhlasil Myšilov.

“Takže jsme tu všichni, můžeme zvolit vůdce”, rozhlédl se po sále Gerllod.

“Kde je Menhorian?”, marně hledal Rien svého elfího přítele.

“Bude nahoře”, prohlásil Klabzej. “Co ode mě dostal občanství, který jsem mu udělil zejména za odvahu při záchraně Liscannoru před Klogou, tak si pořád něco kreslí”.

“Kreslí plány svého baráku, co si chce postavit”, upřesnil Lúin. “Ukazoval mi je, vypadá to jako hrad”.

“Tak pro něj někdo skočte, třeba ty Horáci”.

“Já jsem Adon”.

“To je jedno”.

Po Blathelově příchodu následovala tradiční volba, z níž vítězně vzešel Rien Gwardit, který celou věc vlastně zpunktoval. Elf se snažil navenek svou radost skrývat, ale uvnitř planul nadšením. Po osmi dlouhých letech v družině byl konečně zvolen vůdcem. Stal se náčelníkem celého společenstva, na jehož bedrech bude ležet úspěch či neúspěch výpravy. Konečně ostatní ocenili jeho rozličné schopnosti a neobyčejný intelekt.

Z opojného snění o důležitosti vlastní osoby ho vytrhl Klabzej: “Tak co, vůdče, co teda podniknem?”.

“No, budem se vydávat za Krvavýho Drápa a jeho družinu a najdeme toho Akabeho”.

“A kdo je teda vlastně ten Krvavej Dráp?”, ozvalo se znovu od dvojice hobitích nováčků.

“Von”, ukázal na elfa Dolwen.

“No nevím, Rien nevypadá zrovna jako někdo, komu by říkali Krvavej Dráp”, zatvářil se

pochybovačně Lúin.

“Za Krvavýho Drápa by se moh vydávat Gerllod”, prohlásil Menhorian. “Vojácký způsoby na to má”.

“To je pravda”, poškrábal se po pleši vůdce, “Gerllod bude Krvavej Dráp a při vyjednávání s Akabem bude dělat našeho velitele. Já budu jeho zástupce. Jen bych si taky měl vymyslet nějaký falešný jméno”.

“Co třeba Zabíječ Koček?”, nadhodil Lúin a vypuklo všeobecné veselí.

“Hele, já zas tolik koček nezabil”, ohradil se Rien. “Jen jednu, možná dvě, maximálně tři nebo čtyři. A vždycky jsem měl podezření, že to jsou kouzelnícky kočky. A každé mág jako já ví, že kouzelnická kočka je nebezpečná”.

“No tak hlavně, žeš jim to mentálně nandal”, píchl si do citlivého elfova místa Gerllod.

“Třeba to bylo docela vyrovnaný”, přidal se Lúin.

“Tak dost, domů a balit”, vyštěkl Rien. “Zejtra ráno sraz před hospodou. Jméno si vymyslim cestou”.

“Já se jen chtěl zeptat”, přitočil se ke Gwarditovi Magyjáš, “kdeže byla ta mrtvola, jak o ní mluvil...”.

“Hele, nech mrtvolu mrvolou a běž si zabalit”, opáčil Rien. “Po cestě ti najdeme jinou”.

Za několik dní už projížděla družina branou Rozkolce, malebného městečka uprostřed hvozdů. V čele jel Rien Gwardit, elfí mág a učenec z tajemného Trindindolu. Po jeho boku byl Menhorian Nocturno Blathel z Cairn, rovněž elfí mudrc zabývající se krom magie zejména stavebnictvím. Třetím elfím kouzelníkem v družině byl Magyjáš, o jehož duševní přičetnosti panovaly mezi družiníky jisté pochybnosti. Nejmenším, ale zároveň nezkušenějším válečníkem družiny byl stat Lúin Nórienský, syn slavného Páina. Sekundoval mu Gerllod Moskyt, syn neméně slavného Krochty, který si již odsloužil předešlá léta v gwendarronské armádě a nyní byl důstojníkem ve výslužbě, a dále Dolwen Mukurský, pro změnu odchovanec armády mukurské, z níž dezertoval. Nejosťilenějším členem družiny byl ovšem Klabzej Myšilov, slovatný druid, jehož slovo mělo vždy velkou váhu. A konečně tu byli dva nováčci, hobiti Adon a Horác Lipový. První z nich byl začínajícím zlodějem, zatímco druhý nedoučeným alchymistou. V této sestavě se tedy družina objevila v Rozkolci a zamířila do hostince udaného

v dopise na sraz s Akabem.

Akabe družiníky náležitě přivítal a odebral se s Gerllodem Moskytem alias Krvavým Drápem doprovázeným svým zástupcem v podobě Rien Gwardita do soukromí svého pokoje probrat obchodní záležitosti. Oba družiníky ihned zaujala masivní truhla uložená vedle stolu a nedalo jim, aby nerozjímali nad jejím obsahem. Rozmluva probíhala v celkem přátelském duchu, Akabe nabídl Krvavému Drápu slušnou částku za dopravení jisté šlechtičny do Nurnu. Vložil mu, že v rámci rozvoje přátelských vztahů napříč královstvími má dojít k hromadné svatbě několika dcer z šlechtických i bohatých měšťanských rodů s urozenými muži z království Kodgick, vše pod záštitou gwendarronského krále. Celá akce nazývaná Pouto krve už je v pohybu a většina dívek je na cestě do Nurnu, ale vyskytly se i drobné komplikace. Šlo zejména o jistou Kopretinu z Modrých vršků, pannu z Gergelu, kterou unesl a na svém hradě vězní její nevlastní otec jménem Orhach a odmítá jí vydat, dokud nedostane tučné odškodné. Proto byl pozván Krvavý Dráp se svou bandou, aby Kopretinu získali zpět, neboť její sňatek je již zjedнан a je to královská vůle.

Zatímco Akabe vyprávěl, snažil se mág Gwardit proniknout do jeho myslí a zjistit, co je na celém příběhu pravdy. Ovšem ať se snažil, jak se snažil, Akabeho mysl zůstávala nedostupná. Perličky potu se objevovaly na Rienově holé hlavě, ale nic naplat, přes veškerou námahu ničeho nedosáhl, krom doměnky, že Akabe nebude žádné ořezávátko.

Jelikož Akabe za přivezení Kopretiny nabídl slušnou sumičku, Gerllod alias Krvavý Dráp jménem družiny souhlasil se splněním úkolu a vyzval se na podrobnosti. S těmi pak obeznámil družinu a navrhl, aby se během večera družiníci nenápadně vmísili mezi členy Akabeho doprovodu, což byli vesměs násilníci nejhrubšího zrna, a zkusili u pěnívých korbelů zjistit něco víc.

Akabeho hrdlořezové však byli buď naprosto spolehliví, a nebo zhora nic nevěděli, protože nic důležitého z nich nevypadlo. Celá akce tak skončila pouze tím, že se Adon s několika členy Akabeho tlupy spřátelil, a tak ho zaujala jejich roztodivná tetování, že si od nich nechal potetovat dobrou půlku zad. V kořalkovém opojení mu to nepřišlo jako špatný nápad a také bolest příliš necítil, ale o to horší bylo ráno. Zbědovaný hobit ůpěl při každém prudším pohybu a jen se pomalu šoural.

Ráno Nurnští opustili krčmu a zamířili

na trh dokoupit zásoby. Při tom Rien zjistil, že za městem bydlí jakási zařikávačka jménem Bodlina a rozhodl se ji navštívit. Zůstal tak věren své posedlosti po vědění, ať už jakéhokoli druhu. Ukázalo se však, že Bodlina je zařikávačkou zvonů. Kstenec je totiž skryt v hlubokých hvozdech a oblast je známá častým výskytem mlh, proto je běžné pravidelné zvonění zvonů na vysoké radniční věži, díky kterému případní poutníci i bloudící dřevorubci snadno poznají, kterým směrem se nachází město. Kostenecké zvony obsahují rovněž magickou energii, aby jejich účinek byl co nejvyšší, a proto je ve městě tradice povolání zařikávačů zvonů, kteří magii do zvonů zaklínají.

Bodlina družiníkům ráda osvětlila tuto tradici, ale krom toho měla jen chabé znalosti alchymie a bylinkářství a nemohla Nurnským mnoho pomoci. Jen Adon zakoupil silně zapáchající jed syté fialové barvy, do zásoby, kdyby něco. Ani družinici ovšem nemohli Bodlině mnoho pomoci, neboť potřebovala magické suroviny, které měl v družině snad jen Horác Lipový, ale toho nudné povídání o jakýchsi zvonech znudilo a nedával pozor. Družinici tak Bodlininu chalupu opustili bohatší jen o znalosti tradice zařikávačů zvonů.

O pár dní později družina projela Hamirem a ocitla se na dohled Modrého vršku. Po krátkém průzkumu provedeném neviditelným Menhorianem rozhodl vůdce vzít hrádek šturmem. Menhorian byl poslán napřed dohlédnout na bezpečí panny, zatímco Rien kouzlem zničil bránu a družinová válečníci podporovaní vůdcovým čarováním a Klabzejovou lesní magií vpadli na nádvoří. Malá posádka neměla proti sehraným družiníkům vůbec žádnou šanci a obyvatelé hrádku se zakrátko rozprchli jako vyplašené husy na všechny strany. Pán hrádku Orhach se postavil na obranu svého panství, ale spolu s ním zahynul. Panna Kopretina byla osvobozena, a když se ukázalo, že skutečně prahne po tom opustit příbytek nenáviděného otčima a poznat svého ženicha, usoudili Nurnští, že vykonali šlechtetný čin.

Jelikož se stali pány hradu, zabavili dobrodruzi honosný kočár pro Kopretinu a taktéž několik vozů na její věci a pro pár služek. Na cestu do Nurnu tak vyrazila slušná karavana.

Druhého dne se k výpravě připojil jistý Drimel zvaný Skřípkař, který zapůsobil na Kopretinu tklivým hraním na své gusle.

Dobrodruhům byl hned podezřelý a pokládali ho za nějakého Akabeho špeha, ale panna trvala na tom, že ji má dobrovázat a bavit svou hudbou. Skřípkař to s dámami zjevně uměl a Kopretinu i její služebné si rychle omotal kolem prstu, takže na něj nedaly dopustit. Vůdce alespoň nařídil nespouštět Skřípkaře z očí.

Tak to šlo dva dny a bylo jasné, že se skutečně nejedná o obyčejného potulného muzikanta, neboť o Poutu krve zjevně něco věděl. Ale nebylo jasné co.

Ráno po přenocování v hostinci, když se dámy vevnitř ještě upravovaly, obstoupila Skřípkaře na dvorku trojice postav.

“Tak, chlape, kápní božskou a řekni, co víš”, obořil se na muzikanta Gerllod.

“Ale pánové, to bude nějaká mejlka. Já jsem pouhopouhej potulnej guslař, však mi taky říkaj Skřípkař, to je už skorem víc moje méno než Drimel”, vymlouval se tázaný snaže se vykroutit z ošemetné situace.

“Hele, nehraj si s náma, sic ti tady kolega ukáže, jak vypadaj výslechy v kobkách Mukurgradu”, kývl Gerllod směrem k Dolwenovi, který se ošklivě zašklebil, což doprovázeno jeho východním zjevem působilo skutečně strašidelně.

“Jo, pak poznáš, proč se tady šéfovi říká Krvavej Dráp”, doplnil Lúin s důrazem na slovo krvavej.

“Helejte, to přece nemusí bejt, přeci se obedeme bez násilí”, snažil se je uklidnit Skřípkař.

“Tak nám pěkně rychle vyklop, co je to to Pouto krve a kam ty ženský vezou, sic se neznám”, zavrčel Gerllod co nejvýhrůžněji.

“No jen si představte, co já bych tak mohl vědět o nějakym poutu, kde bych k takovejmu věcem přišel?”, hrál guslista o čas.

Ale Gerllodovi již došla trpělivost. Mihla se pěst, která přesně dopadla na hudebníkovu bradu. Moskyt pod klouby cítil prasknout kost. Rána byla o poznání pádnější, než měl v úmyslu. Skřípkař odlétl a dopadl o dva sáhy dál, kde temenem narazil do kamenného obručníku. Ozvalo se jen odporne křupnutí.

“A sakra”, zaklel Gerllod.

“Já myslím, že jsme ho měli vyslechnout”, podíval se na něj tázavě Dolwen.

“Dobrá rána, Krvavej Drápe”, pravil ironicky Lúin a opět dal důraz na slovo krvavej.

“Neříkej mi tak”, odsekl Moskyt.

“Pomozte mi ho vzít a šupem s ním do lesa, než někdo přijde”.

Jak řekli, tak udělali, a vodou ze studně

pak Gerllod ještě omyl krvavou skvrnu. Panně Kopretině řekli, že se Skřípkař ráno sbalil a odešel neznámo kam. Nevěřila sice, ale co mohla dělat. Jeli tedy dále. Skřípkař si své tajemství vzal do hrobu. Tedy vzal by si ho tam, kdyby nějaký měl.

Výprava tedy pokračovala dále a nedělo se nic zvláštního, jen Adon dostal zimnici a celý se třásl. Při ošetřování zjistil Klabzej, že se mu tetování celé zanítlo a bylo potřeba mnoha léčivých obkladů, než se kůže jakž takž vzpamatovala. Mezitím družina dojela do Nurnu a předala Kopretinu radostnému Akabemu, získávajíc na oplátku tučnou odměnu.

Když druzi seděli nad pytlím peněz ve Vranigostské nálevně, panovaly zjevné rozpaky. Všem přišlo, že to přece nemůže být všechno. Že museli něco přehlédnout. Něco důležitého.

“Mě ten Akabe přišel podezřelej”, začal vždy nedůvěřivý Moskyt. “Tohle přece není člověk, co pracuje pro krále”.

“Jak vůbec víme, že vopravdu pracuje pro krále?”, nadhodil Menhorian. “Jen z toho, že nám to řek, a krále osobně se na to zeptat nemůžem”.

“Je to zjevně velká akce, nějakou záštitu to mít musí”, namítl Rien.

“Tak třeba ta Kopretina byla ráda, že jede za ženichem”, podotkl Dolwen. “Určitě jí k tomu nikdo nenutil”.

“Mladá holka z buranova, co si myslí, že na ní někde čeká princ”, opáčil Lúin.

“Máš pravdu”, souhlasil Rien. “Ale kdo přičetnej by se chtěl nechat provdat na Kodgick? To hodně smrdí, vždyť Kodgick, to je hlavně podsvětí”.

“Jo, aby místo pravýho barona nedostaly zlodějskýho”.

“Myslíš, že proto lákají blbky z venkova, který ani nenapadne, že by je čekalo něco špatnýho?”.

“A co je teda může čekat?”, zamyslel se Gerllod. “Luxusní nevěstinec někde na jihu?”.

“To je možný”, souhlasil Menhorian. “Berou šlechtičny nebo aspoň bohatý měšťanky. To je kvalitní zboží, za který si leckdo připlatí. Možná můžou skončit i někde v harému”.

“No jo, to zní logicky, ale jak sehnat důkazy?”, podrbal se Rien na plešaté hlavě.

V tom se otevřely dveře a do nálevny vstoupil Aedd Ruindorský, bývalý dobrodruh a vranigostský předák.

“Zdar, hoši”, pozdravil staré známé.

“Buď zdrav, Riene. Pošťák ti tu nechal dopis, tak jsem ho převzal”, podal Aedd list svému sousedovi. Elf neváhal a okamžitě se pustil do čtení.

“No vida”, pravil Rien, když přešel očima po řádcích, “jsem pozván pozítří na bál do Suchého brodu. To bych si měl pořídit novou vázanku”.

“Hele, a co ty ženský?”, upozornil ho Gerllod.

“Ty, jak to tak vypadá, čeká kodgickej nevěstinec”, podotkl Lúin.

“No, to je smutný, ale vždyť vlastně vůbec nic nevíme”, vymlouval se Rien. “Třeba to je skutečná svatba. A vůbec, na takovymhle bále nemůžu chybět, vždyť ho pořádá baronka Denalya z Mostku, to je moc vznešená dáma a je to ohromná čest”.

“Zbláznil se”, zavrtěl hlavou Adon.

“Helejte”, zamyslel se Menhorian.

“Neříkal někdo z těch Akabeho chlapů, že paní Denalya má na starosti organizaci tohodle podniku?”.

“Něco takovýho tam padlo”, poškrábal se ve vousech Myšílov.

“Takže je to jasný, Rien pude na bál, a my si zatím proklepnem, co ta dáma skrejšvá”, uzavřel Gerllod.

“Co, jak?”., probral se Gwardit, který neposlouchal v duchu přemítaje o tom, jak oblužuje místní smetánku na dalším vrcholu plesové sezóny.

“To nic, vůdče, však ti to vysvětlíme cestou”, zašklebil se na něj Dolwen.

Rien se pohyboval sálem a zdravil se se svými známými. Bál byl skutečně velkolepý, ale tentokrát si ho neužíval tak, jako dřív. Mnoho okolností tu bylo podezřelých, to musel uznat. O Poutu krve tu slyšel málokdo, přestože právě z podobných stavů dívky pocházely, a většinou se jednalo o lidi z okolí baronky. Paní Denalyu vždy považoval za výstřední starší dámu, ale když si ji dnes pořádně prohlížel, uvědomil si, že její bleďost působí až nepřirozeně a oči připomínají oči kočky. Také se zjevně držela v přišerí na krajích ohromného osvětleného sálu a nikdy se nesmála s otevřenou pusou. Mezi přítomnými bylo takových víc. Ale chovali se vznešeně, jako skuteční aristokraté, a také prezíravě a panovačně.

Rien věděl, že zatímco je na bále, jeho soudruzi prohledávají hrad. Nevěděli sice, co přesně vlastně hledají, ale doufal, že nějaká stopa

se tu najde. Stále nenacházel žádnou spojitost. Proč by se přední šlechtici země zabývaly obchodem s bílým masem? Kolik by museli dostat za jedinou dívku, aby se vůbec zaplatila tato nákladná hostina?

Elfovo dumání přerušil rozruch u vstupu do sálu. Když se Rien podíval blíž, viděl, že se domáhá vstupu hobit Adon. Rien se usmál, když si uvědomil, že během společné cesty se již naučil rozeznat ho od Horáce. Adon mu zjevně chtěl něco sdělit, ale vzhledem k ne zrovna upravenému zevnějšku nebyl sloužícími u vchodu vpuštěn. Rien se tedy vydal za ním a prohlásil Adona za svého sluhu, čímž zabránil hobitovu vyhození.

Adon si ho rychle vzal stranou. “Jsou tu nemrtví”, zašeptal opatrně, aby ho nikdo další neslyšel.

“Kde?”, rozhlédl se zmateně Gwardit.

“Úplně všude”, obsal Adon rukou široký oblouk. “Tenhle hrad je jima doslova nacpanej”.

“A co teď?”, otázal se elf zmateně, neboť s tímhle zrovna nepočítal.

“Menhorian se snaží prohledat panský pokoje a najít nějaký stopy, pak uvidíme, ale dávej pozor, bo se něco může strhnout”.

“Dobře, vrať se k ostatním. Budu čekat na znamení”, přikázal Rien a Adon odkvačil.

Elfi mág pak dále korzoval sálem, tu prohodil pár zdvořilostních vět s někým známým, tu se snažil nenápadně poslouchat rozhovory cizích lidí, ale spíše celý rozechvělý čekal, jak to nakonec všechno dopadne.

Pak přišlo znamení, a mělo podobu Lúina, který v plné zbroji rozrazil dveře a hodil doprostřed síně uťatou hlavu. Hlava měla doširoka otevřená ústa a jasně se v ní rýsovaly dva dlouhé špičáky. Byla to hlava upíří.

Nastal nepopsatelný zmatek. Za ječení dam a křiku pánů se většina účastníků plesu vrhla ke kterémukoliv východu, jaký mohla najít. Do toho Lúin proklál dva lokaje u dveří a chystal se na další nepřátele. Skutečně, několik hostů neprchalo, ale vrhlo se holýma rukama na malého válečníka. Lúin se pevně zapřel a očekával útok. Dobře věděl, že zdánlivě holé ruce jsou ve skutečnosti silné upíří pařáty. Nebyl však sám. Po bok se mu postavili ostatní nurnští válečníci, a také Rien Gwardit zasáhl do boje. Sálem se zablesklo a do nosů přítomných udeřil zápach škvářeného masa ze smrtících blesků.

Následoval boj ozařovaný jasnými plameny, neboť prchajícím davem sražené svícny

zapálily hedvábné závěsy. Upíří zatlačení do ohně vzpláli jako proutění panací, což Nurnským dosti usnadnilo práci.

Když se očouzení a zkrvavení dobrodruzi sešli v podhradí ve svém základním táboře, z hradu se valila hustá černá oblaka kouře. Kolem vlád zmatek, lesem pobíhali zmatení hosté prchající před nemrtvými, a také nemrtví prchající před rozzuřenými dobrodruhy. Nurnští jich sice pobili pěknou řádku, ale určitě ne všechny, neboť nemohli být všude. Zejména litovali, že jim unikla baronka Denalya, která patrně byla hlavou celého spolku. Zatímco druid Myšilov ošetřoval zranění, Menhorian Blathel pročítal svitky, které na hradě nalezl.

“Takže mám tu seznam těch panen. Je jich na čtyřicet a podle všeho mířej do Argyllu, kde se maj nalodit na loď jménem Polární záře. Kapitánem je nějaký Lichačiman. Kam pak má plout tu nepíšu, ale ty svatby jsou určitě podfuk, našel jsem tu i jména ženichů a jsou zjevně vymyšlený”.

“Jak to poznáš?”.

“No tak třeba je tu hrabě Nemej Syuši, nebo tu Kopretinu z Modrejch vršků si má vzít markýz Toměj Womej”.

“A jak poznáte, že jsou ty ména vymyšlený?”, zeptal se nechápavě Horác.

Gerllod koukající Menhorianovi přes rameno zabodl prst do papíru. “Královský pokladník Pitomajak Widle, za toho by ses moh vydávat”, sdělil Horácovi.

“Proč? Kdo to je?”, nechápal nadále Horác, ale ostatní už si ho nevšimli.

“Hele, jestli je pravda, že jedou do Argyllu, tak bychme měli jet kalupem za nima, ať je zastavíme, dokud je čas”, pravil vůdce Rien a nenašel se nikdo, kdo by proti tomu protestoval.

Družinici jeli rychle, proto se karavana objevila na dohled už po dvou dnech. Průzkum však zjistil, že má silný doprovod Akabeho hrdlořezů, což sebralo dobrodruhům chuť na přímý útok. Rozhodli se proto karavanu sledovat a čekat na příležitost. Nevěděli ovšem, že sami jsou také sledováni.

Útok proto přišel zcela nečekaně, na dobrodruhy se snesl déšť šípů a z křovin podél cesty vyběhla asi třicítka mužů mávajících zbraněmi. Rien Gwardit se hned na začátku boje zhroutil v sedle. To Milda Pírko, Akabeho pobočník a velitel přepadení, spoutal jeho svaly záluďným kouzlem, kterému se nepřipravený mág

nedokázal ubránit. Dva muži přerazili šlachy Lúinovu poníkovi, takže se malý válečník od hlavy po paty zakutý ve zbroji zhroutil na zem z bolesti řičícího zvířete, aby naň nepřátelé naskákali a znemožnili mu pohyb.

Magyjáš nikdy nebyl příliš zkušeným kouzelníkem, vždy ho lákalo jen oživování nemrtvých a ostatní kouzla se učil jen zběžně. Věděl, že je potřeba se dostat z mely, ale nedokázal své přesouvací kouzlo seslat na dostatečnou vzdálenost. Když ho seslal již potěti, objevil se před překvapeným Mildou, byv sám překvapen úplně stejně. Magyjáš se přesto chtěl pokusit nepřátelského kouzelníka zasáhnout nějakým útočným kouzlem, jenže si zrovna v tu chvíli nemohl vzpomenout na správnou formuli. Vybavil si jen naprosto jasně zaklínání, kterým by mrtvolu později oživil. Než mu správná slova přišla na mysl, vyšlehl z Mildových očí svazek blesků a sežehl nebohého Magyjáše na uhel. Tak nešťastně zahynul tento mírně vyšinutý, ale přesto ostatními celkem oblíbený elf.

Zatím na cestě Dolwen rozpoltil lebkou jednomu z lapků a Gerllod probodl dalšího, ale zakrátko byli sražení z koní a nuceni se vzdát. Adon s Horácem se vzdali hned, když viděli, že se na ně řítí přesila nepřátel a nemají kam uniknout, a rovněž Klabzej po pár ranách odhodil hůl a zvedl ruce.

Z Nurnských tak zůstal na svobodě jen Menhorian Blathel, který vida neutěšenou situaci seslal oblíbené kouzlo, kterým se přesunul co nejdál od boje, na rozdíl od Magyjáše dostatečně daleko, aby ho lapkové neobjevili.

Zajatci byli přesunuti do blízkých jeskyní, kde byla zjevně tajná základna skupiny, neboť místo bylo užzpůsobeno k přebývání a byly tam dokonce i cely. V nich dobrodruzi také skončili. Zdrucující převaha nepřátel měla i své výhody, nikdo z dobrodruhů nebyl příliš vážně zraněn, neboť je nepřátelé rychle znehybnili. Mohli tedy pomýšlet na odvetu. Neměli však zbraně a netušili, co s nimi nepřátelé zamýšlejí. Bylo pravděpodobné, že bandité ještě nevědí o vypálení Suchého hradu a tedy netuší, proč Nurnští karavanu sledují.

Jenže dobrodruzi stáli před problémem, jak se dostat z vězení. Adon s Horácem se dohodli, že budou předstírat hádku a rvačku, a až je přijdou strážce roztrhnout, tak zkusí využít překvapení a dostat se ven. Jenže se přepočítali. Rvačka dvou slabých hobitů vyvolala ve strážných jen vlnu veselí následovanou sázkami, kdo zvítězí. Nakonec

nabyl převahy překvapivě Horác, ale pak potlučení hobiti, vidouce neúčinnost své taktiky, přestali a sedli si do rohu zatlačující se boule.

Mezitím se Menhorian Blathel prodíral lesem a snažil se zjistit, kam útočníci odvedli jeho zajaté druhy. Velmi se vylekal, když se před ním z křoví vynořila hranatá postava trpaslíka. Trpaslík byl neuvěřitelně špinavý a zcela nemytý a nečesaný, na sobě měl pevnou kovářskou zástěru a v ruce sekeru na štípání dříví.

“Uch! Stůj! Kdo si?”., vyhrkl Menhorian a byl připraven dotyčného usmazit některým ze svých kouzel. Rozhodně vypadal jako loupežník.

“Já přítál”, rozhodil trpaslík rukama v obranném gestu. “Já všechno viděl. Já sledují to procesí, bo tám je mojě snóbenkó”.

Elfa rozbolela hlava. Proti vznešené elfí řeči předků byla obecná řeč hrubá a tvrdá, ale takhle ji prznit, to skutečně ještě neslyšel. Trpaslíkovi bylo možno rozumět jen s velkou dávkou fantasie.

“Cos viděl?”, zeptal se opatrně Blathel.

“Všechno”, zakýval hlavou trpaslík.

“Přepadeň, i kam vleko zajatců. Já som nějaké Heft Taras z Naglinoj”.

“Dobře, veď mě”, rozhodl se Menhorian přijmout nečekanou možnost pomoci. Však k osvobození druhů bude potřeba každá ruka.

Heftova ruka se skutečně hodila, když s Menhorianem likvidovali hlídky před jeskyněmi. Pro neviditelného kouzelníka nebylo obtížné všechny hlídající zlosyny objevit, a pak rychle zlikvidovat. Následně oba zachránci vlezli dovnitř, aby se ze zadu připojili do potyčky, kterou tam právě sváděli Nurnští se svými vězniteli. Ukázalo se totiž, že mříž jejich vězení není tak pevná, aby odolala spojenému úsilí Lúina, Dolwena a Gerlloda. I holýma rukama dokázali zkušení bijci přemoci několik strážů a zmocnit se jejich zbraní. Postupně se Nurnským podařilo zdolat zbytek a rovněž osvobodili vůdce Riena, který byl jako kouzelník držen stranou svázaný a s pytle na hlavě. Bylo štěstí, že řada banditů včetně Mildy Pírka odjela, částečně za Akabem, částečně za paní Denalyou, informovat je o úspěchu přepadení a požadovat další instrukce, což se dobrodruzi dozvěděli od zajatců, ještě před jejich následnou popravou.

Nurnští se po porážce nepřátel neprodleně vydali na cestu. Už tak nabrali značné zpoždění a navíc si museli opatřit koně. Cestou jim nový společník Heft vyprávěl, že on následuje svou milou, která je v procesi a má být provdána na

Kodgick, aby ji unesl a prchl s ní a aby mohli žít šťastně ve vzájemné lásce až do smrti. Tklivý příběh zjevně na některé dobrodruhy zapůsobil, neboť přijali Hefta mezi sebe a slíbili mu pomoc.

O několik dní později Nurnští opět dojeli procesí, ale tentokrát si počínali opatrněji. Když se na večer karavana ubytovala v hostinci, neviditelný Menhorian donesl Heftem napsaný lístek trpaslici Fiale. Stálo v něm: “Myško, Fialko, heném přijdi ku mni, bež po cestě zpátky tak půl míloj, buď velica nenápadná. Su tu, tvoje Heftisko. Moc ťa chcu!!!”.

Nedlouho po setmění se skutečně na cestě objevily dvě malé postavy. Byla to Fiala doprovázená svou sestřenicí Ruplou. Při pohledu na ní Heft viditelně zjihl, ze strany Fialy bylo však přivítání spíše chladné. Heft také sklopil uši, když Fiala zcela jednoznačně odmítla nápad, aby s ním utekla.

“Musíš pochopit, že jsem starostova dcera”, pravila rázně. “Jsem z bohaté a vážené rodiny a nejsem jen tak pro někoho. Mě je souzeno stát se velkou paní, žít na zámku, pořádat večírky a mít spousta služebnictva”.

“Já bych ji dal pěkně pár na zadek”, prohodil septem Gerllod poslouchající o pár kroků dál.

“Však on ji v kodgickym hambinci spadne hřebínek”, opáčil Lúin.

“Tuhle snad do hambince nedaj, kdo by jí chtěl?”, zašklebil se při pohledu na ošklivou trpaslici Dolwen.

Zatím Heft nadále marně tokal a snažil se Fialu přimět k útoku připomínáním jejich veliké lásky, což se však s žádnou odezvou nesetkalo.

“Podívejte, slečno Fialo”, vložil se do rozhovoru Rien. “A za koho vy se to máte vlastně provdat?”.

“Mým muže bude Bravus Opekanus, velmi úctyhodný a bohatý trpaslík, šlechtic každým coulem. Zamiloval se do mě na první pohled jen podle obrázku, který dostal”, zasnila se Fiala a Rupla horečně přikyvovala.

“A to jméno vám není podezřelé?”, naznačil elf.

“Proč?”, podívala se na něj nechápavě trpaslice. “Jeho otcem je Turus Opekanus, a je ze starobylého a ctěného rodu, který před třemistý lety založil slavný předek Skopus Opekanus”.

“Dostávám chuť na pečení”, prohodil ke svým druhům Lúin a Gwardit zvedl oči v sloup.

Fiala zůstala hluchá ke všemu Heftovu

vrkání i argumentům ostatních družiníků a nedala si vymluvit svůj úmysl vdát se na Kodgick. Na úvahy o tom, že by její ženich vůbec neexistoval, nechtěla ani pomyslet. Rupla, zjevně ještě o něco hloupější, zjevně vůbec nechápala, o co jde, a tak jen souhlasila se vším, co Fiala řekla. Nakonec se obě trpaslice rozloučily a vrátily se do svého hostince. Družina osaměla.

“Taký máte pocit, že nebude žádná škoda nechat je odjet?”, zeptal se Dolwen a zašklebil se.

“To sice jo, ale zachránit je musíme”, prohlásil Rien. “A krom toho chceme Akabeho truhlici. Pojedeme do Argyllu a snad najдем způsob, jak je zastavit”.

V Argyllu se družina ubytovala v hostinci U opeřence. Potíž byla, že Adona opět trápila horečka a kůži kolem svého tetování měl celou zčervenatou. Podivné znaky tetování některé družiníky už dříve rozčilovaly a považovali je za zlé znamení. Dokonce se začalo šuškat, že s jejich pomocí získává Akabe o družině informace. Za Adonovými zády bylo tedy rozhodnuto, že tetování musí pryč.

Byl to Heft, kdo Adona pod záminkou pozvání na skleničku vylákal z pokoje a ranou do týla uspal. Ve stáji za hostincem pak družiníci cejchovadlem na koně celé tetování důkladně vypálili. Ránu pak pečlivě ošetřil Klabzej, bez jehož pomoci by Adon zákrak sotva přežil. Polomrtvý hobit pak musel strávit další den na lůžku.

Ostatní dobrodruzi se zatím vydali pátrat. V přístavu se skutečně nalézala loď Polární záře a bylo rozhodnuto o nočním útoku. Po setmění skupina postav pronikla na loď, ale pokus loď obsadit a získat zajatce se poněkud zvrtil. Po odhalení družiny se ukázalo, že námořníků je na lodi neočekávaně mnoho a navíc kladli tuhý odpor. Sražená lucerna pak zažehla požár, který se rychle dostal do skladiště oleje, což způsobilo výbuch. Loď vzpála jasným plamenem, a v tu chvíli skončil boj a každý hledět spasit svůj život. Gerllod a Dolwen byli výbuchem vrženi přes palubu a ve svých těžkých brněních by šli ke dnu, nebýt včasného zásahu Riena Gwardita, který skočil za nimi a jakýmsi kouzlem jim umožnil dýchat pod vodou. Ostatní dobrodruzi prchlí z paluby a na vlastní pěst se odebrali k Opeřenci, vyhýbajíce se vojákům přilákaným nenadálým požárem do přístavu.

Nikdo z Nurnských našťestí při akci

nezahynul a navíc Menhorian opět projevil jistou dávku předvídatosti a pronikl do kapitánovy kajuty, kde zcizil několik dokumentů svědčících o obchodech s lidmi. Tyto dokumenty druhý den spolu s Rienem, jako dva nejdůvěryhodnější vypadající členové družiny, předali místním úřadům. To už ovšem bylo procesí ve městě a zničená loď stačila strůjce všeho varovat, takže než úřady zasáhly, byl Akabe i s kumpány pryč. Vdavekchtivě ženštiny tak konečně pochopily, že žádná svatba nebude a nikdy být neměla, a s brekem se mohly začít připravovat na cestu domů, což nebylo tak lehké, neboť Akabe před svým zmizením stačil alespoň zabavit veškerou hotovost, takže dívky se ocitly v cizí zemi zcela bez prostředků.

Nurnští však na cestu domů nepomýšleli, neboť se nehodlali pustit horké Akabeho stopy. Zejména Rien Gwardit se nehodlal vzdát pokladu, který tušil v Akabeho truhlici, o níž neustále básnil. Znovu se tedy pustili do pátrání v argyllských ulicích, přičemž se zvláště vyznamenal uzdravený Adon, který dokázal dokonale zapadnout mezi otrlé námořníky v přístavních putykách, z nichž se zjevně jen málokterý živil poctivou prací.

Krom úspěchů na výzvědách však Adon provedl ještě jednu zlomyslnost, když jedem od zařikávačky Bodliny otrávil Heftovi vodu jako pomstu za to, že ho záluďně obalamutil, aby mu mohlo být odstraněno tetování. Trpaslíkovi se udělalo poněkud nevoľno, když měch téměř vypil, než si povšiml zápachu a odporné chuti. Aby odvrátil podezření, prohlásil Adon svou vodu rovněž za otrávenou a rychle ji vylil. Podezření tak padlo na Akabeho rabiáty.

Dalšího dne již Nurnští jižní branou opouštěli Argyll a mířili směrem k hostinci Ve smrčíně asi čtyři míle daleko. V hostinci skutečně dobrodruzi poznali členy Akabeho tlupy a vrhli se do útoku na nepřipravené zlosyny. Masakr ve výčepu byl strašlivý, Akabeho čeládka nebyla Nurnským rovným soupeřem. Boj se však rozdrobil na skupinky, jelikož nepřátel bylo moc a dobrodruzi nechtěli nechat nikoho uniknout.

Lúin a Rien vyběhli za prchajícími bandity po schodech k pokojům, kde stat dva probodl, ale tu se proti němu postavil statný Jablák, Akabeho osobní strážce, se svým druhem Rozvojem. Lúin volal na Riena o pomoc, kterou nyní velmi potřeboval, ale marně. Jednoho každého ze svých soků by patrně dostal, ale oba najednou byli nad jeho síly. Bil se však udatně, vyměnil si se soupeři několik otůkavacích ran a

rozsekl Jablákovi stehno, ale Rozvoj se mu zatím dostal do boku. Marně stat naléhal na Gwardita, aby mu konečně pomohl. V zoufalství odvážným výpadem rozsekl Jablákovi tvář, ale Rozvoj využil situace a bodl ho mezi plechy brnění. Udatný Lúin ho za to rozpáral, ale už nedokázal nastavit meč Jablákově tvrdé ráně na hlavu, která prorazila i pevnou helmu.

Rien se zatím ocitl na druhé straně schodiště ve slepé chodbě proti jakémusi banditovi. Ten byl již beze zbraně, neboť mu Lúin předtím zchromil ruku, a pomýšlel spíše na útěk než na boj. Elf se ho však rozhodl vyřídít, a tak místo pomoci Lúinovi mlátil nebožáka pěstmi. Až po chvíli si všiml, že hluk boje za ním utichl a ke své hrůze spatřil svého druha ležet na zemi v krvi, zatímco zkrvavený Jablák se šouravým krokem hrozivě blížil. To už Rien nezaváhal a jediným kouzlem se přenesl k ostatním do přízemí.

Tam mezitím Nurnští zlomili veškerý odpor a na Gwarditovo pobízení zaútočili po schodech nahoru. Těžce zraněný Jablák neměl proti přesile žádnou šanci a byl rozruženými dobrodruhy rozsekán na kousky. Tou dobou už nikdo další nekladl odpor a zbytek bandy hleděl jen dostat se co nejdál. Akabe se svíjel pod oknem, z kterého ve zmatku skočil a zlomil si přitom kotník. Moc se mu nelíbilo, že padl do rukou družiny.

Rien byl nadšen, když Adon konečně vypáčil tajemnou Akabeho truhlu. Krom značného obnosu ve zlatě tam byla také řada dokumentů obsahujících jména, kontakty, místa a další důležité důkazy. Akabe tak neměl mnoho prostoru k zapírání, a tak mluvil snaže se zachránit si život. To se mu sice nepodařilo, ale alespoň nebyl mučen.

Vypověděl, že pracoval pro jisté gwendarronské šlechtice. Uvědomil si sice záhy, že to nejsou skuteční lidé, ale takzvaní lunaroidi, jak sami sebe označují upíři a podobné bytosti noci, nicméně o to lépe platili, tak se rozhodl na to nehlédět. Dívky z urozených a zámožných rodin jim dodával dlouhodobě, ale dosud ne v tak masovém měřítku. Co s nimi dělali ovšem nevěděl, nicméně lze si to domyslet.

Nurnští byli patřičně znechuceni. Takže nikoli kodgický nevěstinec, ale vlně choutky nějakého upíra zakončené patrně vysátím. Po výslechu následovala poprava Akabeho a pohřeb udatného Lúina Nórienského, který stejně jako jeho slavný otec Páin zahynul hrdinskou smrtí v boji proti nepřátelům družiny.

Pak se družiníci vydali na zpáteční

cestu. Mířili zpět do Gwendarronu, aby mohli uvědomující listiny předat úřadům a vykořenit tak zločineckou síť do základů. Museli spěchat, neboť řada zlosynů včetně obávaného Mildy Pirka prchla a mohli ostatní varovat.

Když dobrodruzi v Argyllu kupovali na trhu zásoby na zpáteční cestu, narazili tam na známou tvář Fionna Ruindorského, syna Aedda, předáka Vranigostu. Dobře ho znal zejména Rien Gwardit, poněvadž byli sousedy na vranigostském pobřeží, a také Gerlod Moskyt, jelikož jejich otcové spolu kdysi chodili na výpravy. Aedd však odešel na odpočinek, na rozdíl od Gerlodova otce Krochty, který nešťastně zahynul. Fionn vyřizoval nákup nějakých věcí pro svého otce, neboť jak tvrdil, Argyllu je vyhlášený výrobou pakličů a podobných nástrojů. Jelikož měl už nákupy vyřízeny, radostně se přidal k družině, aby ji doprovodil na zpáteční cestě.

Ta však nebyla tak snadná, jak by se mohlo zdát. V Isselu zatklí Riena Gwardita vojáci a byl obviněn z krádeže zlatého přívěsku. Přívěšek Rien skutečně vlastnil, a to už hodnou řádku let. Elf byl vyslýchán a posléze propuštěn na kauci ve výši deseti tisíců zlatých. Soud byl o týden později a Rien se řádně dostavil i se svědky, zatímco údajně okradení se nedostavili. Nurnským bylo jasné, že v tom měl prsty Milda Pírko, který tak získal značný náskok. Soudu to ovšem jasné nebylo, a tak věc odročila k dalšímu jednání. Tím byli Nurnští dostatečně zdrženi, aby stopa zlosynů zcela vychladla.

Dobrodruzi se tak chopili ochrany dívek, které na zpáteční cestě do Gwendarronu mezitím též dorazily do Isselu, a posloužili jako doprovod. Pannu Kopretinu doprovodili do jejího vypleněného hradu na Modrém vršku, ostatní dívky dovedli do Nurnu.

V hlavním městě Gerlod Moskyt, zlomen věčným fňukáním a zapřísaháním Heftovým, pozval Fialu ke Korbelu červeného, jednoho z nejlepších podniků ve městě. Tam ošklivou trpaslici začal přesvědčovat, že za celou záchrannou akci stál Heft, který prohlédl celý podvodný podnik a snažil se jí i všechny dívky zachránit, přičemž sestavil družinu, které se stal vůdcem. Ve skutečnosti také Heft není žádný chudák, ale naopak je velmi zámožný a vlastní povoznickou firmu. Vzhledem k tomu, že Heft získal podíl z Akabeho pokladu, tak to nebyla až taková nepravda. Za chudáka se vydával jen proto, aby nalezl čistou lásku a ne nějakou takovou, která si ho bude chtít vzít jen pro peníze. Zvláště

vychvalování Heftova bohatství a štedrosti Fialu přesvědčilo, že by Heft nemusel být zcela nezajímavá volba.

Dobrodruzi pak doprovodili Fialu domů do Naglinu, kde ji předali otci. Ten nebyl moc šťastný, že má dceru zase na krku, zvláště, když si navíc přivedla toho trhana. Nicméně po zjištění pravého stavu věci ohledně Heftova majetku své chování k němu přizpůsobil novým skutečnostem a nebránil již jeho nadbílání Fiale, která také s nadšením přijímala Heftovy drahé dárky. A trpaslík byl šťastný jako blecha, všem děkoval za pomoc, jelikož družinici před starým Omorkou hrála roli Heftových podřízených. Nejvíce pak děkoval Gerlodovi za jeho přímluvu a pozval ho na svatbu jako svého svědka.

Nurnští nicméně pokračovali dál na sever, jelikož podle Akabeho dokumentů se hlavní středisko tlupy nalézalo ve Skauginu ve starém opuštěném pivovaru. Ten dobrodruzi sice našli, ale byl již skutečně opuštěný.

“Tady někdo rychle balil”, rozhlédl se Myšilov po nepořádku všude kolem.

“A taky ničil důkazy”, podotkl Gerlod prohrabující se popelem velké pece, z níž se snažil vylovit ne zcela shořelé kusy pergamentu.

“K čemu je tohle?”, ukázal Adon na podivný kus nábytku stojící uprostřed místnosti.

“To vypadá, že se k tomu přivazovali lidi”, zammul si bradu Rien. “Sem přišly ruce, tady hlava...”.

“A co nohy?”, zeptal se Horác.

“Uhm, nohy...”, přemýšlel Gwardit, a pak vyvalil oči. “Vypadá to, že nohy patří sem”.

“Půjdu zvracet”, odvrátil se znechuceně Adon. I ostatní znatelně zbledli, když pochopili, jak zařízení funguje.

“A k čemu jsou ty jehly?”, chtěl vědět Horác, který jako obvykle nepochopil zloha nic.

“Neříkej mu to”, vyhrkl Fionn. “Já to nechci slyšet”.

“Má to i docela důmyslné odtokové kanálky na krev”, ohodnotil věc Menhorian.

“Takhle nějak to musí vypadat v kobkách Mukurgradu”, prohlásil Dolwen.

“Prasata to byla”, zavrčel Klabzej. “Normální prasata”.

Všem bylo jasné, jak musely osoby přivázané k tomuto zařízení trpět. A čekalo by to zřejmě i nadšené nevěsty, které ve svatebním procesí kráčely místo k ženichům na porážku.

Tedy, skoro všem to bylo jasné. “K

čemu to teda bylo? Já to pořád nechápu”, nechtěl se nechat odbýt Horác.

“Tak to buď rád”, glosoval Fionn.

“Našels tam něco?”, obrátil se Menhorian na Gerloda přehrabujícího se v popelu.

“Milá maminko a tatínku, mám se velmi dobře”, přečetl úryvek opáleného listu Moskyt. “Ty kurvy je nutily napsat domů, aby nevyvolaly podezření. Takovejch je tu hromada. Ale jinak pár jmen, adres, čísel, nedá se z toho moc poznat”.

“Na ty adresy bysme se mohli podívat”, navrhl Dolwen.

“Některý jsou zjevně těch lidí, jejichž dcery sebrali. Tam bysme mohli tak nejvýš kondolovat”, zavrhl tuto myšlenku Gerlod.

“Pořádně to tu prohledejte, a rozbijte konečně někdo to křeslo”, nařídil Rien.

Prohledávání však už nic zvláštního nepřineslo. Zbytky nejednoznačných dokumentů a pár zapomenutých cenností bylo vše, co mohl dobrodruzi najít. Dorazili příliš pozdě. Nezbyvalo tak, než výpravu ukončit a odebrat se na zpáteční cestu domů.

Po návratu do Gwendarronu se Heft Taras odebral do Naglinu nadbíhat své snoubence. Slíbil však, že se k družině přidá na další výpravu. Jak by také ne. Bylo mu jasné, že jeho nově založená povoznická společnost nikdy nevydělá tolik, kolik mu přinese nalezení jednoho pokladu. A peníze potřeboval, hodně peněz, aby mohl Fialu nadále zásobovat drahými dárky.

A zatímco Heft tokal, v Liscannoru proběhla volba nového starosty. Po šestiletém úřadování Klabzeje Myšilova dali voliči tentokrát přednost řidicimu obecní školy Getdovi z Ruindoru, který se tak stal devátým liscannorským starostou. Své nezvolení na další období poněkud nelibě nesl Klabzej, ale jinak volba proběhla poklidně bez zbytečných vášní.

A nový starosta nezahálel. Ne snad, že by se pustil do nějakých velkoprojektů na zvelebení vesnice, to nikoli. Ale v osobním životě se Getd rozhodl k razantnímu kroku. Namluvil si mladou Riu, která sloužila ve vranigostské nálevně, kde Getd často popíjel se svým bratrem Aeddem, tamním předákem. Riu si z válkou zničeného Gorganu přivedl bývalý starosta Klabzej Myšilov a chtěl se s ní oženit, ale později si to rozmyslel a nechal dívku na holičkách. Postaršímu Getdovi se mladé a pohledné děvče zalíbilo, a tak ji požádal o ruku a pojal za manželku. Ría se tak nakonec přeci jen stala paní starostovou.

Život v Liscannoru pak plynul dál svou poklidnou cestou. V obci přibýly i dva nové přírůstky, a sice pohrobek Chában Březinka, syn Maliny a Bašár-Beje, který nešťastně zahynul minulý rok v Gorganu, a také Luna Nórienská, dcera kováře Luncia a Swianny. Alespoň nějaká radost tak zavítala k rodině Nórienských po tragické smrti Lunciova bratra Lúina.

Žel nebyly všechny události jen radostné, toho roku došlo také ke strašlivému neštěstí. Malý hobit Bzučan Kanimúra se ztratil v lese, kde spadl do vývratu a zlomil si nohu. Než výprava vesničanů nebohého děčko našla, stal se bezbranný chlapec obětí dravé zvěře. Při šetření v obci se pak ukázalo, že Bzučan nejspíš utekl do lesa ze strachu před černým polokrollem Burbunem, který malého hobita občas bil a vymáhal na něm svačinu a jiné drobnosti. Neprokázalo se však, že by Burbun Bzučana v lese přímo zmrazil a nechal, takže s celé šlamastyky vyvázl jen s napomenutím. Nedůvěra vesničanů k Burbbagovu potomku a černé rodině vůbec však znatelně vzrostla.

Řidící Getd pak měl alespoň ve škole přednášku k dětem, aby do lesa nechodily pokud možno vůbec, a když, tak nikdy ne samy. Rozšířil také povolení k lovu zvěře, která se za působení předchozího starosty Myšilova v lese značně rozmohla a mohla být nebezpečnou obyvatelům.

A čas šel dál. Družinici si užívali svých těžce nabytých peněz, Heft se snažil nepřivést svou společnost na buben a zároveň získat přízeň Omorkovic rodiny, zejména Fialinu. Tak uplynul více než rok, než dobrodruzi tvořící Nurnskou družinu vyrazili znovu na výpravu. Ale o tom zas příště.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*